

PHẦN 4

Từ hôm ấy, Mỹ Xuyên đỡ chúng, cô dùng dùng ôm mừng mên và đồ đạc sang phòng khách mà ngủ:

- Tờ nay phòng ai nấy ngủ nhé!

Ngạc nhiên, Lam Tuyên hỏi em:

- Sao lại vậy? Em giận chị hay sao?

Mỹ Xuyên quắc mắt nhìn chị:

- Giận chị mà đủ à, tôi hận chị thì có.

Lam Tuyên giật mình:

- Tại sao em lại nói chuyện với chị như vậy?

Mỹ Xuyên hậm hực:

- Từ nay việc ai nấy làm. Chuyện của tôi chị không được mó vào.

Nhưng chị có làm gì để em phải giận như vậy?

Mỹ Xuyên nạt ngang:

- Đủ rồi tôi không muốn nghe chị biện minh đâu. Nắm tay kéo em lại, Lam Tuyên xiu giọng nói:

- Em quay vào đây ngủ đi đừng làm vậy chị đau lòng lắm.

- Giả tạo?

- Cô dùng dùng ôm đồ đạc trở đi.

Lam Tuyên bắt lực chỉ biết đưa mắt ra mà nhìn.

Nghĩ sao cô vội chạy đến phòng mẹ:

- Mẹ ơi! Mẹ còn thức không?

Tiếng bà Vạn Phúc vọng ra:

- Có chuyện gì không?

Lam Tuyên âm ức nói:

Tự nhiên Mỹ Xuyên ôm đồ ra phòng khách ngủ hà mẹ.

Bà chưa kịp nói thì ông Vạn Phúc đã lên tiếng:

- Hãy mặc nó, đi ngủ đi!

Lam Tuyên do dự.

- Nhưng mà ... ngoài ấy lạnh lắm!

Tiếng bà Vạn Phúc như khó chịu với cô:

Hai đứa lại gây gổ với nhau. Con là chị mà chẳng chiều em gì hết!

- Biết có nói thêm cũng chỉ nhận được sự cay đắng của mẹ, nên Lam Tuyên đành quay vào phòng mình.

Sáng sớm dậy chuẩn bị bữa điểm tâm. Lam Tuyên mới phát hiện Mỹ Xuyên không có ở phòng khách. Cô chạy tìm khắp nơi mà không thấy Lam Tuyên đành chạy, lên lầu tìm mẹ.

- Mẹ ơi, mẹ...

Bà Vạn Phúc ló đầu ra tỏ ý bực bội:

- Con làm gì mà rống lên dữ thế?

Lam Tuyên cố nuốt cái buồn vào trong mà nói:

- Dạ sáng sớm con không thấy Mỹ Xuyên đâu cả.

Hơi giật mình bà Vạn Phúc hỏi:

- Đã kiếm khắp nơi chưa?

-Dạ rồi, nhưng con chẳng thấy đâu cả.

Ông Vạn Phúc giận lắm nên nói:

Nó muốn kiếm cách ra ngủ riêng ngoài phòng khách đó thôi.

Bà Vạn Phúc nhìn Lam Tuyên như soi mói:

- Có lẽ nó không chịu nổi một áp lực nào đó.

- Em muốn nói áp lực gì hả?

Phẩy tay bà chồng chế:

- Thì em chỉ nghĩ vậy thôi.

ông Vạn Phúc bước ra, ông nói với Lam Tuyền:

- Con đi làm việc của mình, mọi chuyện con khỏi phải lo.

Lam Tuyền nghe lời cha, cô trở lại xuống bếp, lòng không khỏi thắc mắc. Đường như giữa cha và mẹ có vấn đề gì đó không thể nói ra.

Buổi trưa, tại nơi làm việc của mình. Diệu Nguyên bê luôn hai hộp cơm vào. Cô thở hắt hắt, rui than phiền:

- Chẳng hiểu sao hôm nay em mệt như ra luôn vậy.

Lam Tuyền nhìn cô bạn lo lắng nói:

- Hay là em bị bệnh. Nên đi khám cho chắc.

Diệu Nguyên lắc đầu từ chối.

- Em không đi đâu. Em là chúa sợ chích thuốc nhất đấy!

Lam Tuyền lắc đầu khuyên:

- Có sợ cũng phải khám đi. Đừng để bị nặng chữa không kịp đâu.

Nhưng Diệu Nguyên đã bày cơm ra. Cô giục:

- Nhanh lên mi, cơm nguội ăn không ngon đâu!

Lam Tuyền ngồi vào bàn ăn. Diệu Nguyên nhìn chăm chăm vào cô:

- Đường như mi cũng không được khỏe.

- Đêm hồi hôm này mình không ngủ được.

Diệu Nguyên tò mò lần lo lắng:

- Sao vậy? Lại có chuyện à?

Vừa ăn Lam Tuyền vừa kể:

- Chẳng hiểu sao, Mỹ Xuyên em của mình đòi ra ngủ riêng.

- Trời đất, chẳng lẽ có vậy mà mi cũng buồn.

Lam Tuyền tâm sự.

- Chị em mình từ nhỏ đã ngủ chung nhau đến tận bây giờ.

Diệu Nguyên gật gù:

- Ít nhiều gì cũng đã thành thói quen rồi.

Bởi vậy ta mới buồn.

- Hay cô ấy giận mi.

Mím môi, Lam Tuyên lắc đầu:

- Ta đâu có làm gì để nó phải buồn chứ.

Diệu Nguyên lại khuyên:

Hay là cô ấy muốn mình có thế giới riêng biệt của mình.

Thở dài Lam Tuyên gật gù:

- Có lẽ là mi nói đúng.

Diệu Nguyên cười:

- Nếu đúng thì mi nên ăn nhiều một chút để lấy lại sức khỏe.

Lam Tuyên lắc đầu:

- Làm sao mà mình ăn hết nổi bao nhiêu đây.

Diệu Nguyên dọa:

- Nhưng ăn bỏ mửa thì tội lắm à?

Lờm bờm, Lam Tuyên phàn nàn:

- Biết vậy sao mi còn mua nhiều như thế?

- Cười hì hì Diệu Nguyên nói một cách dễ thương:

- Tại vì ta thấy mi gầy nhom, nước da lại xanh xao nữa.

Nghe bạn nói Lam Tuyên giật mình đưa hai tay lên xo má:

- Thật hả?

- Chứ chẳng lẽ ta đùa với mi:

Lam Tuyên chống chế.

- Có lẽ do ta thức khuya quá đó thôi. Hai người đang vui vẻ thì Tuấn Sang bước vào:

- Chà hai cô ăn mà nói chuyện vui vẻ nhỉ? Vốn không ưa gì anh nên Diệu Nguyên nói luôn:

- Chả lẽ ăn cơm mà khóc à?

Khác với Diệu nguyên, Lam Tuyên mỉm cười nói với anh:

- Anh ăn cơm trưa rồi à.

Tuấn Sang thấy dễ chịu khi nói chuyện với Lam Tuyên:

- Vâng!

- Vậy sao anh không về mà trở vào đây.

Tuấn Sang cười cười rồi nhìn Diệu Nguyên:

-Anh tưởng LamTuyên ở lại một mình. Nên muốn quay lại để nói chuyện chơi.

Diệu Nguyên nghe khô cả họng vì tức:

- Vậy anh muốn nói có tôi là thừa chứ gì?

- Cái đó là do cô nói đó nghe?

Lam Tuyên cười nhìn hai người giảng hòa:

- Thôi đi, mỗi người bớt một câu cho vui.

Diệu Nguyên hất mặt:

- Chỉ tại anh ta kiếm chuyện thôi mà.

Lam Tuyên nói vui:

- Xem ra giữa hai người có vấn đề rồi nghe.

Diệu Nguyên lắc đầu:

- Chẳng có vấn đề gì cả. Mình với anh ta khắc tính nặng lắm ,Tuấn Sang gật gật đầu.

- Có lẽ là như vậy!

- Hừm! anh còn chọc tức tôi nữa hả.

Thấy tình hình hơi căng thẳng nên Lam Tuyên đề nghị:

- Hay là tụi mình đi hát Karaoke đi!

Tròn mắt, Diệu Nguyên nhìn Lam Tuyên hỏi lại:

- Thật không!

- Hừ ta biết mi là con mọt ca hát mà.

Diệu Nguyên cười ngất, cô đính chính:

- Người ta nói là con mọt sách chứ ai lại nói là con mọt hát bao giờ.

Lam Tuyên hỏi Tuấn Sang:

- Còn anh thì sao vậy?

Nếu hai cô không chê thì tôi tháp tùng cùng đi với.

Diệu Nguyên ra điều kiện:

Nhưng anh cũng phải góp phần đó!

Vì ngạc nhiên Tuấn Sang nói:

- Được thôi!

- Không phải là hát suôn đâu nghe.

Tuấn Sang vờ nhăn mặt.

- Vậy còn làm gì nữa.

Đưa tay ra hiệu xoa xoa tay Diệu Nguyên hỏi:

- Chịu không?

- Ừ chịu.

- Vậy thì đi!

Trên đường đi, Lam Tuyên hỏi Diệu Nguyên:

Lúc nãy mi nói vậy là sao hả?

Túm tùm cười, Diệu Nguyên đáp nhỏ:

- Anh ấy phải trả tiền, là bao trọn gói hôm nay.

Kêu lên Lam Tuyên tỏ ý không bằng lòng:

Ôi làm như vậy coi sao được chứ!

Diệu Nguyên xoa tay:

Anh ta chịu rồi mà, mi lo làm gì chứ!

- Làm vậy ta thấy thiệt thòi cho anh ta. Hay ba người cùng nhau trả.

Diệu Nguyên phản ứng:

- Không được, hãy để cho anh ta tự trả đi.

Kề tai bạn nói nhỏ:

- Mi chẳng chịu để ý đến người ta mà lại...

- Ấy là chuyện khác mi đừng gom vào một chuyện chứ!

Tuấn Sang chạy trước, anh cho xe tấp vào quán karaoke rồi ra hiệu cho hai cô tấp vào. Lam Tuyên nói nhỏ:

- Vào đây mình chỉ nghe thôi nhé!

Diệu Nguyên chu môi:

- Ai lại làm thế chứ. Mọi người hát mi chỉ dỏng tai nghe thôi sao?

Lam Tuyên bật cười:

- Đúng vậy mi muốn nói gì ta cũng chịu. Bởi ta đâu có biết ca hát gì?

- Hừm, mi định giấu nghề ư?

Vào được tới nơi, Lam Tuyên gật đầu.

- Họ trang bị cũng rất hiện đại.

- Mi chưa đến đây lần nào ư?

- Đúng rồi!

- Vậy sao lúc này mi lại đề nghị đến đây?

Lam Tuyên ngần ngừ.

- Bởi vì ta muốn giảng hòa giữa hai người mà thôi.

Trề môi, Diệu Nguyên phản ứng:

- Mi làm một việc dư thừa rồi. Với ta và anh ấy là hai đối tượng khó gần nhau.

- Xi, mi làm như kẻ thù không bằng.

Tuấn Sang chọn xong bài hát rồi đưa cho Diệu Nguyên:

- Cô chọn đi!

- Cảm líp chọn đưa cho mình Diệu Nguyên lắc lư cái đầu:

- Có bài mà mình thích không nhỉ?

Lam Tuyền nói với cả hai:

- Hai người hát chung một bản cũng được vậy?

- Không, ta không có hát chung anh ta được đâu?

- Tại sao?

- Ta nói không là không đừng có hỏi.

Tuấn Sang đứng lên, anh nói:

- Tôi sẽ hát một mình. Còn hai cô tìm bài đi.

Tuấn Sang bắt đầu hát.

Tiếng của anh trầm và áp áp vô cùng.

Diệu Nguyên hơi ngẩng đầu lên nhìn. Trời đất! Anh ta hát cũng hay nhỉ. Khèn Lam Tuyền một cái, Diệu Nguyên nói khe:

- Xem ra đâu có thua gì Trường Vũ:

Lam Tuyền cười cười:

- Mi chịu khen người ta rồi hả?

- Hay thì nói hay vậy mà.

- Diệu Nguyên hát cũng hay lắm.

Cuối cùng hai người cũng hát chung một bài.

- Xin mời cô hát một bản được không?

Ngẩng đầu lên, Lam Tuyên ngạc nhiên:

- Là anh à?

Lập Thanh cười cười:

- Cô nhận lời mời của tôi chứ?

Lắc đầu Lam Tuyên từ chối:

- Xin lỗi tôi không biết hát.

- Không biết mà sao cô lại vào đây!

Lam Tuyên hát mặt:

- Bộ không biết hát là không vào đây được sao?

Lập Thanh phân bua:

- Ý tôi không phải là như vậy. Nhưng vào đây là phải hát chứ.

- Còn tôi thì nghĩ ngược lại. Đâu ai ngăn cấm người không biết hát vào đây đâu.

- Đúng vậy. Nhưng tôi nghĩ rằng cô biết hát đấy!

- Sao anh tài quá vậy?

- Ai cũng nói tôi như vậy cả.

Nhưng tôi thì nghĩ khác.

- Khác làm sao?

- Tài ở đây là lanh đó, hiểu chứ?

Lập Thanh cũng không vừa anh đối đáp lại:

Nhờ tài lanh mà tôi mới may mắn gặp được cô đấy.

Hát hế bài Diệu Nguyên nói với Lam Tuyên:

- Mi cũng hát một bản đi. Mi biết hát mà.

Nhìn đồng hồ, Lam Tuyên từ chối khéo:

- Đến giờ làm rồi chúng ta về thôi.

Chỉ một cái nháy mắt của Tuấn Sang thôi, Lam Tuyên hiểu ý liền gật nhẹ đầu. Cô bí mật bước ra ngoài.

- Về sao Lam Tuyên?

Hơi bực mình Lam Tuyên hơi gắt:

- Kệ tôi, anh hỏi làm gì?

- Còn sớm mà Lam Tuyên. Hãy ở lại hát thêm đi.

Lam Tuyên không thèm nói cô cho xe chạy đi. Nhưng Lập Thanh đã chạy xe theo anh ta dai dẳng:

- Giận rồi sao. Lam Tuyên.

- Hừm! Ngu sao giận người dung. Tôi không có thói quen đó.

- Vào quán uống ly nước rồi về nhé Lam Tuyên.

- Cám ơn tôi không khát.

Lập Thanh nói như năn nỉ:

- Đừng vậy mà Lam Tuyên. Hãy xem anh là bạn không được sao?

- Làm sao được khi mà tôi chẳng biết một chút gì về anh cả:

Lập Thanh nhắc nhở:

- Chúng ta đã gặp nhau mấy lần rồi mà.

- Định không thèm nhắc đến chuyện cũ nữa, giờ nghe anh ta nói làm cho Lam Tuyên càng giận thêm:

- Anh có biết là tôi bực anh lắm không?

- Tại sao?

Ngoảnh lại Lập Thanh hỏi tiếp:

- Tôi làm gì cô phải bực mình đến như vậy.

Lam Tuyên phún má:

- Anh còn hỏi nữa hả? Anh có biết hôm ấy tôi về bị mẹ mắng hay không chứ.

- Chuyện cô bị mắng có liên quan gì đến tôi Lam Tuyền nói to:

- Anh theo tôi đi. Tôi sẽ trả lại số đồ mà hôm trước anh đã gửi nhầm.

- Ý đừng làm như vậy kì lắm. Tôi cố mua tặng cho cô đấy!

Ngoảnh mặt đi nơi khác cô bảo:

- Ai thèm nhận chứ!

- Đừng nói vậy mà Lam Tuyền . Tôi chỉ muốn làm bạn với cô thôi mà.

- Nhưng tôi không thích!

- Tôi có chỗ nào không đúng chứ!

Lam Tuyền mím môi:

- Thật tình anh muốn biết lắm hả?

- Đúng vậy! Tôi có gì để cô ghét đến như vậy?

- Là dai dẳng là lì lợm đó biết chưa?

Phi cười Lập Thanh lắc đầu:

- Chuyện nhỏ, tôi sẽ chữa sai ngay.

Còn bây giờ xin anh về cho. Tôi còn phải làm việc.

- Nhưng tôi muốn cô cho cái hẹn.

- Được, tôi hẹn đó.

Lập Thanh cười gật đầu:

- Cảm ơn!

Lập Thanh chạy đi, Lam Tuyền thở phào nhẹ nhõm.

Buổi chiều đi làm về thấy xe của Khải Minh đậu ở trước sân nhà mình. Lam Tuyên hơi ngần ngại. Gặp anh mình biết nói làm sao đây. Nhưng không vào thì không được. Đành mím môi vào nhà cô gật đầu chào khi Khải Minh ngược lên nhìn cô:

- Anh mới đến, anh Khải Minh!
- Vâng, anh vừa mới đến! Mỹ Xuyên ngó chị bằng ánh mắt hằn học:
- Chị về rồi anh có muốn nói gì thì nói đi!

Lam Tuyên nhìn Khải Minh đầy thắc mắc:

- Anh tìm tôi có việc sao?

Khải Minh đùa đùa giọng:

Cũng có chut chuyện, nhưng cũng không quan trọng lắm đâu.

Lam Tuyên vui vẻ nói:

- Vậy anh chờ em một chút nhé. Em sẽ ra ngay thôi.

Lam Tuyên đi rồi, Mỹ Xuyên hỏi nhỏ:

- Anh và chị ấy sao rồi?

Khải Minh lắc đầu, anh bộc bạch:

- Tụi anh chỉ là bạn của nhau thôi.
- Cô giấu niềm vui vào trong, Mỹ Xuyên lắc đầu:
- Em không tin đâu.
- Tại sao?
- Hai người thân thích nhau như vậy em không tin là không thể không có tình yêu.

Khải Minh gật đầu xác nhận:

- Anh thì có chút chút chớ còn Lam Tuyên thì chưa.

Mỹ Xuyên nói như xo:

- Ôi, như vậy nghĩa là hai người chưa có gì thật.

Khải Minh gật gù:

- Em nói vậy làm gì?

Mỹ Xuyên úp mở:

Nghĩa là các cô gái khác vẫn có quyền yêu anh.

Khải Minh khiêm tốn:

- Xấu như anh ai mà thèm để ý.

- Hừ, anh lại khiêm tốn rồi. Nếu như anh không có tình ý với chị hai sao anh dám cho em mượn tiền.

Khải Minh vô tư nói:

- Mượn tiền có liên quan gì đến Lam Tuyền chứ.

Chứ không phải vì nể chị mà anh cho em mượn sao?

Khải Minh xua tay:

- Em nói vậy. Anh cũng có thể xem em là hạn của mình mà.

Mỹ Xuyên nhấn mạnh:

- Anh nói đó nha!

- Em sao vậy?

- Em không có gì. Em cảm ơn anh lần nữa việc cho em mượn tiền là vô tư không dính líu đến ai. Khải Minh rất lạ về thái độ của Mỹ Xuyên.

- Thấy vậy thôi chứ anh không hỏi thêm.

Một lát sau, Lam Tuyền xuất hiện trong bộ đồ ở nhà mát mẻ. Cô nhoẻn miệng cười với Khải Minh:

- Anh chờ em có lâu không . Khải Minh lắc đầu:

- Có Mỹ Xuyên tiếp chuyện anh cũng không thấy lâu.

Nhìn đồng hồ, Lam Tuyền nói:

- Chuyện gì anh nói đi em còn phải làm cơm cho mẹ.

Thoáng chút ngạc nhiên về chuyện của Lam Tuyền phải làm bếp. Nhưng Khải Minh cũng không tiện hỏi. Và anh cũng nhận thấy sự thay đổi trên sắc mặt của Mỹ Xuyên.

- Anh muốn biết em làm ở đó lương bao nhiêu?

Ngó anh Lam Tuyền lắc đầu khiêm tốn:

- Ít lắm anh ạ!

Khải Minh đặt thẳng vấn đề:

Nếu em muốn hãy sang bên anh mà làm, anh sẽ trả lương gấp đôi.

Lam Tuyền không biểu lộ chút ngạc nhiên nào cô chỉ lắc đầu từ chối:

- Em cảm ơn anh. Làm đâu cũng vậy. Và lại làm ở chỗ cũ sẽ dễ chịu hơn.

Mỹ Xuyên hết cả hồn khi nghe Khải Minh lên tiếng mời Lam Tuyền sang ấy. Thấy chị từ chối Mỹ Xuyên ủng hộ:

- Chị em từ chối anh là đúng thôi. Ai lại ham tiền mà đứng núi này trông núi kia vậy.

Khải Minh triết lí:

- Nhưng thời buổi kinh tế thị trường mà em chỗ nào có nhiều tiền thì ta cứ làm.

Mỹ Xuyên ngó chị rồi nhìn Khải Minh cô lắc đầu:

- Em tuy chưa có nghề nghiệp ổn định nhưng mà nếu chọn thì em cũng như chị hai thôi. Trung thành với những gì mình sẵn có.

Lam Tuyền kêu lên trong đầu. Chẳng hiểu sao Mỹ Xuyên hôm nay nói những câu hay đến như vậy.

- Cô nhìn Mỹ Xuyên gật gù:

- Em nói nghe cũng hay ghê. Em dù sao cũng xin cảm ơn anh đấy Khải Minh:

Khải Minh tỏ ý phật lòng:

- Với anh em đừng nên khách sáo đến như vậy. Anh thật lòng là muốn lo cho em thôi:

Lam Tuyền gật gù cô nhìn anh, nói một cách mập mờ:

- Người khác đang cần anh quan tâm kia kìa!

- Là ai?

Túm tùm cười, Lam Tuyên tỏ ra bí mật:

- Người đó anh hiểu rồi sao còn hỏi em?

Thật tình là anh không biết là cô nào cả.

- Anh giả nai thì có.

Mỹ Xuyên thấy phật ý, cô như muốn gắt lên với chị:

- Là ai thì chị nên nói cho anh ấy biết đi.

Lắc đầu Lam Tuyên vẫn cố tình giữ bí mật.

- Điều này chị muốn để tự mình anh ấy nói ra mà thôi.

Mỹ Xuyên thấy lời chị nói có lí liền gật gù:

- Chị nói cũng phải. Anh nên nói ra thì hay hơn.

Khải Minh nhăn nhó:

- Anh không có thật mà!

Lam Tuyên cười mỉa mai:

- Không có thì thôi anh làm gì mà khẩn trương vậy?

Mỹ Xuyên đứng lên:

- Em phải đi đây! Anh Minh ở nhà chơi với chị hai nha!

Chờ cho Mỹ Xuyên đi rồi, Khải Minh mới nói:

- Sao em cứ mãi lẩn tránh anh như vậy Lam Tuyên.

Lam Tuyên vờ như không hiểu:

- Trốn tránh anh ư, em tại sao phải tránh anh chứ!

- Em biết là anh đeo đuổi em kia mà.

- Em nói rồi, nhỏ Diệu Nguyên rất yêu anh.

- Vậy còn em thì sao?

Lam Tuyền lắc đầu:

- Em thì không hề nghĩ đến điều đó.
- Nghĩ là sao?

Lam Tuyền nói nhanh:

- Là em không thể yêu anh.
- Em đã có người yêu rồi!

Lam Tuyền thẫn thờ:

- Cứ xem là như vậy cũng được. Nhưng anh muốn biết người may mắn đó là ai?

Lam Tuyền lắc đầu, cô tỏ ra bí mật:

- Điều này em chưa thể nói được đâu.

Khải Minh thở dài:

- Anh đã trẻ hơn anh ta một bước rồi sao?

Nhưng mà anh sẽ không bỏ cuộc đâu.

Lam Tuyền mím môi cô như muốn dứt khoát một lần:

- Anh đừng phí thời gian mất công.
- Anh không tin em là người chặt dạ đến như vậy?

Lam Tuyền lại nói:

- Con tim nó có lí lẽ riêng của nó anh ạ!

Thấy không còn gì để nói. Khải Minh đứng lên từ ghế ra về. Biết trong lòng anh không vui, nhưng Lam Tuyền đành phải âm thầm tiễn anh ra về.

Buổi sáng, Diệu Nguyên nhận thấy mấy món quà của Lam Tuyền, cô đã kêu lên:

- Ôi, bộ mi mang cả siêu thị về đây hay sao?

Lam Tuyên lắc đầu, cô giải thích:

- Có mua đâu mà hỏi.

Diệu Nguyên tò mò:

- Chứ ở đâu mà mi có?

- Người ta tặng.

- Tặng mi ư?

Lam Tuyên cắn nhảnh:

- Thì đúng là quà tặng đó!

Nhưng sao mi không được vui hả?

Ngó những gói quà, Lam Tuyên nói:

Nhận quà của anh ấy mình cảm thấy kỳ kỳ làm sao vậy!

Trợn mắt nhìn bạn Diệu Nguyên tò mò:

- Của người yêu hả?

- Đỏ mặt, Lam Tuyên chối quanh:

- Ta làm gì có hân hạnh đó mà nói chứ!

Trề môi Diệu Nguyên nói như chế giễu:

- Đây, lọ lem ngày xưa mà còn được hoàng tử thương yêu cưới làm vợ đấy.

Nhỏ này cứ chọc ta hoài. Chùng nào có ta nhất định sẽ giới thiệu cho mi biết được chưa.

Túm túm cười Diệu Nguyên gật đầu:

- Mi nói thì phải nhớ đó nghe!

- Dĩ nhiên rồi!

Diệu Nguyên lại nhìn mấy món quà rồi lại hỏi:

- Thế mi mang mấy món quà này vào đây làm gì?

Lam Tuyền nói một cách thành thật:

- Định tìm chủ nhân nó để trả lại.

- Trả lại ư? Mi không sao chứ? Nhận rồi sao trả? Diệu Nguyên nhìn bạn, rồi nhìn mấy món quà lòng không khỏi thắc mắc.

- Chuyện là thế nào vậy hả?

Lam Tuyền đem chuyện kể cho bạn nghe.

Nghe xong cô trợn mắt nhìn bạn:

- Thật vậy sao?

- Ừ, tự nhiên tặng quà ta thấy kỳ kỳ làm sao?

- À thì ra anh ta muốn đặt mi vào chuyện đã rồi:

- Thế mi thấy thế nào hả?

- Làm ra vẻ suy nghĩ, Diệu Nguyên đi đi lại lại trong phòng, cô hơi dừng lại:

- Mi nên..

- Nên làm sao?

- Thì nhận cho rồi!

- Kỳ ghê!

- Gì mà kỳ, tại anh ta tặng chứ bộ.

Lam Tuyền than thở:

- Nhưng ta thấy có gì đó không ổn.

Khoác tay Diệu Nguyên nói như người hiểu biết:

- Cứ mặt anh ta đi. Mĩ cứ xem như chưa hề xảy ra chuyện gì cả.

Lam Tuyền thấy cách giải quyết của bạn không ổn nên lắc đầu:

- Làm vậy coi sao được.

- Vậy theo mi phải làm sao?

- Mang trả cho người ta.

Diệu Nguyên ngăn:

- Làm vậy sẽ tổn thương người ta đó!

Nhãn mặt Lam Tuyên bảo:

- Có gì đâu mà mi nói vậy. Mình từ chối vì không nhận thôi mà.

Nhích lại gần bạn thêm chút nữa Diệu Nguyên lại nói:

- Ta hỏi thật, mi có thích anh Khải Minh không?

- Sao mi hỏi vậy?

- Thì mi cứ trả lời cho anh ta đi!

- Thích chứ, mà chỉ là bạn bè thôi chứ không yêu.

- Vậy thì được rồi, lòng mi đang trống trải, cứ nhận đi không có gì phải đắn đo cả.

- Nhưng...

Khoát tay, Diệu Nguyên nói dứt khoát:

- Không có nhưng nhị gì cả. Dẹp mấy chữ đó vào tủ. Chúng ta bắt đầu làm việc.

Biết không cãi lời bạn được Lam Tuyên đành phải mang những thứ ấy vào phòng mình.

Vừa bước ra khỏi cổng công ty thì Lam Tuyên gặp ngay Khải Minh, như đang đứng chờ cô ở đó:

- Lam Tuyên!

Khải Minh, sao tình cờ vậy?

Khải Minh bước lại gần cô hơn:

- Anh cố ý chờ em!

Lam Tuyên ngạc nhiên:

- Chờ em! Cô việc gì quan trọng không anh?

- À không anh chỉ muốn nói với em vài lời.

Lam Tuyền bắt gặp ánh mắt anh nhìn mình rất kỳ lạ, cô không dám nhìn lên mà ngoảnh mặt đi nơi khác:

- Em xin lỗi, em bận việc rồi em về đây.

Khải Minh đứng đón đầu xe cô, anh khẩn khoản:

- Hãy nghe anh nói đi Lam Tuyền, anh nói xong rồi em có thể đi mà.

- Cố tình từ chối, Lam Tuyền lắc đầu:

- Em hiện giờ rối rắm lắm. Em không thể nghe bất cứ điều gì của anh đâu.

- Lời anh thật tha thiết:

- Tại sao em cứ mãi thờ ơ trước tình cảm của anh vậy Lam Tuyền.

- Anh đừng nói nữa có được không?

Nhưng Khải Minh vẫn nói, lời anh điều đặn:

- Em có thể cho anh biết lí do vì sao em từ chối tình cảm của anh không?

Lam Tuyền lắc đầu, cô khóa lấp:

- Em chỉ nói với anh bấy nhiêu thôi. Diệu Nguyên rất đáng thương.

Khải Minh thở dài:

- Có lẽ em chẳng chịu hiểu cho anh đâu. Nếu em đứng vào hoàn cảnh của anh chắc chắn em sẽ không nói với anh như vậy.

- Em hiểu anh mà Khải Minh. Nhưng hiểu cũng đâu thể làm gì được gì.

Nếu đã như vậy thì anh cần biết do vì sao em từ chối anh. Nhãn mặt, Lam Tuyền làm sao có thể giải thích cho anh nghe được đây? Tâm trạng của cô đang rối bời. Làm gì để chứng minh cho anh thấy mà thôi không còn hi vọng ở cô. Làm vậy là hơi tàn nhẫn với anh. Nhưng đâu còn cách nào hơn đây.

Lập Thanh xuất hiện. Lam Tuyền cười vui vẻ với anh:

- Lập Thanh, anh đến rui hả?

Đâu biết chuyện gì ra trong lòng cô gái, Lập Thanh chỉ thấy vui khi khi biết Lam Tuyền vui vẻ với mình:

- Anh sợ mình đến trễ đấy!

Lắc đầu, Lam Tuyền nói một câu thật dễ nghe:

- Không đâu, em cũng vừa mới ra đến đây thôi.

Lập Thanh hơi lúng túng khi nhận thấy ánh mắt của Khải Minh nhìn mình trân trân.

- Sợ xảy ra chuyện nên Lam Tuyền nói nhanh:

Đi anh Lập Thanh, em đói lắm rồi.

Quay sang Khải Minh, Lam Tuyền thản nhiên nói:

Anh chờ Diệu Nguyên nhé. Có lẽ nó cũng ra nhanh thôi. Thái độ của cô làm hai chàng trai chẳng kịp hiểu và cũng phản ứng không kịp. Cô lại giục Lập Thanh.

- Mình đi thôi!

Lập Thanh cho xe nổ máy nhanh chóng chạy theo cô:

- Lam Tuyền, cô không sao chứ!

Thở phào nhẹ nhõm Lam Tuyền gật ngửa cái đầu:

- Xin cảm ơn anh nhé!

- Cảm ơn tôi! Về việc gì vậy?

Lam Tuyền cười cười:

- Thì chuyện hồi nãy đó! Anh cứu tôi thoát cảnh khó xử.

- Thật vậy sao Lam Tuyền! nếu là thật thì cô hơi ác đó nghe. Còn làm tôi mừng hụt rồi đó.

- Tôi xin lỗi rồi mà.

Lập Thanh nói một câu như thăm dò:

- Xem ra anh ta có vẻ cũng thích cô đấy?

Lam Tuyền nạt ngay:

- Thôi đi, đừng có nghĩ bậy. Chuyện của anh đến đây là chấm dứt rồi đó.

Lập Thanh ngẩn ngơ:

- Nhanh vậy sao Lam Tuyền?

- Vậy còn anh còn muốn gì nữa hả?

Lập Thanh vùi vãnh:

Anh có thể mời Lam Tuyền uống nước không?

- Làm ra vẻ như đang khấn trương, Lam Tuyền từ chối một cách khéo léo:

Anh cho tôi nợ lại lần khác đi nhé. Hôm nay tôi rất bận, bận thiệt đó.

- Chỉ vậy thôi. Lam Tuyền cho xe chạy đi, cô không một lần ngoảnh lại nhìn.
Lập Thanh chỉ biết thở dài nhìn theo.

Ông Lập Tân ngược nhìn con trai hỏi vui:

- Sao rồi con trai. Việc tấn công cô gái ấy đến đâu rồi.

Lập Thanh nhìn cha mỉm cười rồi nói:

Xem racũng có phần tiến triển tốt đó cha.

Ông Lập Tân có phần vui vẻ ông gật gù động viên con:

- Vậy thì cũng nên tiếp tục, tiếp cận xem sao.

Nhưng con nên nhớ cẩn thận đừng lộ liễu quá mà thất bại đó.

Lập Thanh được cha ủng hộ dạy bảo anh cảm thấy được an ủi động viên rất lớn:

- Vâng, con sẽ nghe theo lời cha dạy.

Ông lại nói tiếp:

- Cái gì nó cũng phải có thời gian con ạ! Thời gian sẽ là thước đo lòng kiên nhẫn của mỗi người đấy con trai ạ!

Lập Thanh thấy thật chí lí nên gật gù nói:

- Vâng, con hiểu ý của cha rồi!

Vỗ lên vai con trai một cách thân thiện, ông Lập Tân động viên:

- Cố lên con, nhận giải cao người đó tất sẽ thắng.

Lập Thanh cảm thấy vui trong lòng. Và anh suy nghĩ cuộc gặp gỡ tình cờ buổi chiều nay. Khải Minh cứ lo có gì đó thất vọng. Sự thất vọng hiện lên mặt mà ai cũng nhìn thấy.

- Con đang nghĩ gì thế?

Câu hỏi của cha kéo anh về thực tại:

- Dạ không có gì.

Ông Lập Tân lại hỏi câu hỏi của ông có phần lo lắng:

- Vậy rồi còn Thùy Trang con tính sao? Nhăn mặt Lập Thanh nói với cha giọng như van xin:

- Con xin cha nói lại giùm với mẹ là con không thích cô ấy.

Ông Lập Tân xua tay, ông từ chối:

- Chuyện này con nên trực tiếp nói với mẹ con thì hơn. Vì cha xen vào sẽ mất cả tính khách quan.

Lập Thanh than thở:

- Thùy Trang là cô gái không được việc, lại hay vùi vĩnh vĩnh chuyện vô lí, con không thể nào chiều chuộng cô ấy suốt cuộc đời được.

- Con nhà giàu thường vậy đó con!

Lập Thanh cãi lại:

- Vậy gia đình Lam Tuyên dâu phải nghèo người ta cũng có địa vị trong xã hội đó. Nhưng người ta song rất chuẩn mực cha ạ!

Ông Lập Tân cười cười:

- Con có thiên vị không hả?

- Làm gì có:

- Vậy thì còn có em thì sao?

Nghe nhắc đến Mỹ Xuyên làm Lập Thanh muốn nổi da gà luôn:

- Cô ấy thì khỏi phải chê rồi cha ạ!

- Nó cũng con nhà giàu.

- Thì trên thế gian này chắc là được hai cô đó.

Ông Lập Tân cười khà khà:

- Vậy thì concũngnên tránh đừng vấp phải.

Người nhìn cha cầu cứu Lập Thanh lên tiếng:

- Hay là cha nói giúp cOn một tiếng. Dù sao cha cũng quen mà.

Lắc đầu ông Lập Tân nói một câu công bằng:

- Con nên vắn thân vào gian lao vất vả. Tìm được người vợ như vậy mới có ý nghĩ đó con trai ạ!

- Nhưng con lại sợ cơn sẽ vượt mặt cô ấy, có lẽ con sẽ khổ lắm.

Ông Lập Tân ngồi lên, ông nhìn con trai nheo nheo mắt:

- Đừng sợ hãy cố mà phấn đấu. Mọi sự phấn đấu luôn luôn đạt đến đỉnh cao của thắng lợi.

Lập Thanh nghe cha nói anh cảm thấy lâng lâng trong lòng. Nhất định anh phải có được Lam Tuyền. Anh ước ao được tự do ngắm nhìn bờ môi mông, ánh mắt buồn buồn của cô. Dường như trong đôi mắt ấy luôn chứa đựng giọt buồn sâu lắng.

- Ta nghe nói, tối nay mẹ con có mời mẹ con của bà Thùy Dung đến ăn cơm tối đó, con liệu đi.

Nhăn mặt, Lập Thanh đưa tay gãi đầu:

- Trời đất, mẹ lại bày chi các cuộc họp mặt phiền phức vậy. chứ.

- Vậy con tính sao?

Lập Thanh khước từ. Tối nay con bận rồi:

- Làm vậy coi sao được. Con là nhân vật chính đêm nay mà:

Lập Thanh như nhảy nhồm:

- Thôi đi, giờ này mà cha còn trêu con được sao?

Thấy con căng thẳng ông Lập Tân thôi không đùa nữa mà nói:

- Vậy thì tùy con, muốn tính sao cũng được.

- Vậy là chiều nay con bận việc thật nghe cha?

- Ừ, rùi bả điện tìm con thì sao? Đặt đi động vào tay cha, Lập Thanh phó thác:

- Đây con giao cha, cha muốn giải quyết sao cũng được.

Cầm điện thoại trong tay ông Lập Tân bối rối:

- Cha làm sao với nó?

Lập Thanh nảy ra ý định:

Khi mẹ gọi, chiếc di động nằm ở túi cha, thì cha cứ bảo con vừa ở chỗ cha ra đi con bỏ quên.

Ông cười khà khà nhìn con trai:

- Thằng quỉ, chuyện vậy cũng bịa ra được.

Lập Thanh cười trừ.

- Thì tại con giống cha.

Ông Lập Tân cười khà khà:

- Vậy thì con nên đi đi kéo mẹ con thấy lại lời thôi lắm à!

Lập Thanh nhanh chóng vượt ra ngoài. Anh vô cùng cảm phục người cha thân yêu của mình.

- Tối đến, mọi người sum họp đầy đủ. Nhìn quanh chẳng thấy Lập Thanh bà Thùy Dung lên tiếng hỏi:

- Sao tôi không thấy Lập Thanh đâu vậy chị!

Phương Lan!

Bà Phương Lan mẹ của Lập Thanh hỏi ngẩn người ra:

- À, ông ơi! Lập Thanh nó đâu rồi.

Ung dung ngồi đọc báo, ông Lập Tân nghe vợ hỏi liền để tờ báo xuống bàn thở dài.

Thằng này bảo ra ngoài một lát thôi mà.

Bà Phương Lan nhìn chồng trách:

- Vậy mà ông chẳng chịu giữ con ở lại.

Ông phân trần:

- Thì nó nói đi một chút thôi. Tôi đâu có ngờ.

- À , chắc là gặp bạn bè cà phê, cà pháo rồi.

Thùy Trang cảm thấy buồn, cô hơi bực bội cái anh chàng làm cho mình mất buổi họp mặt bạn bè, để đến đây diện kiến:

- Mình về đi mẹ!

Bà Thùy Dung trợn mắt:

- Sao lại thế?

- Mẹ không thấy anh ta xem thường mẹ con ta sao?

Bà Phương Lan cảm thấy ngại ngùng nên vuốt ve:

- Đừng buồn nghe con lát nữa thế nào Lập Thanh nó cũng về mà:

Tiệc được dọn ra, nhưng Thùy Trang đứng lên, cô lo lắng nhìn những món ăn trên bàn:

- Con về trước nha mẹ!

Bà Thùy Dung tỏ ý không hài lòng:

- Đừng mà con, nên đợi một chút xem sao?

- Con đâu cần gì phải chờ đợi một người thế.

Bà Phương Lan vả lá:

- Thôi được này ông hãy gọi điện cho con xem.

Chưa kịp gọi thì điện thoại của Thùy Trang có tín hiệu.

- Alô! Thùy Trang đây!

- Nhỏ này sao hứa rồi không đến:

Thùy Trang nói nhỏ:

- Mình đang bị kẹt rồi. Đừng có giận mà.

- Vậy chừng nào tới?

Nửa tiếng.

- Lâu vậy.

- Thông cảm đi!

Thùy Trang cúp máy, còn bà Phương Lan thì nhấn điện thoại tìm Lập Thanh. Cùng lúc điện thoại trong túi ông Lập Tân cũng reo, ông bước ra ngoài để nghe:

- Alô! Tôi nghe đây!

Tiếng bà Phương Lan gất lên:

Thằng qui, đang ở đâu vậy?

- Hả bà là ai mà dám chửi tôi như vậy.

- Con về đây nhanh lên cho mẹ?

- Hả? Mẹ tôi dốt lâu rồi mà. Bà là ai mà dám xưng mẹ với tôi.

Bà Phương Lan gất lên:

- Mất dạy con thật quá lắm rồi. Con dám trù ẻo mẹ chết vậy hay sao?

- Nhưng cô là ai mới được chứ?

Bà Phương Lan giận dữ gất lên:

- Mất dạy, mày đang ở đâu.

- Thì tôi đang ở tại nhà của tôi.

- Hừm! Đã bảo hôm nay ở nhà để tiếp khách mà bỏ đi như vậy. Con thật quá đáng.

- Trời ơi! Bà có điên hay không vậy! Vô duyên vô cớ chửi người ta hà.

- Thôi được rồi con về ngay cho mẹ bảo.

- Về đâu?

- Thì về nhà!

Ông Lập Tân kêu to:

- Thôi đi, bà có lộn xộn không nào.

- Bà Phương Lan gất lên:

- Con lại say xỉn nữa phải không?

Giận đến tím cả mặt bà Phương Lan báo:

- Con chờ máy nghe! mẹ sẽ gọi cha con đến nói chuyện.

- Cha tôi ư?

- Ừ, chờ nghe!

Rồi bà quay ra gọi chồng:

- Ông ơi. Cha thằng Thanh.

Ông Lập Tân chạy vào:

- Gì vậy? Tôi đang bực mình đây!

Bà Phương Lan giận dữ đến cáo gắt:

- Ông bực bằng tôi sao?

- Bà lại có chuyện gì nữa. Sao có gặp thằng quý tử của bà không?

Bà phẩy tay, bực bội:

- Con mới gọi ông đó.

- Sao không bảo nó về nhà mà kêu tôi làm gì?

- Kêu ông lại nghe giọng nói của thằng con mất dạy của ông đó:

- Nó là con của tôi sao?

- Đưa điện thoại cho ông, bà Phương Lan hằn học:

- Đấy ông nghe đi. Rồi có hướng giải quyết.

- Đưa đây!

Ông kêu nó về ngay cho tôi.

- Alô? Lập Thanh đâu? Chỉ có tiếng tí-tít-tít trong máy. Ông đưa trả lại cho vợ:

- Nghe hơi của tôi là nó bỏ chạy rồi. Lờm chồng, bà Phương Lan nói như gắt:

- Nó làm cái trò gì vậy hả?

Hồi nãy bà nói chuyện với nó rồi còn gì.

Thùy Trang đứng phát dậy. Cô nói một câu dứt khoát:

- Con về đây mẹ! Con không thể nhẫn nại như vậy nữa.

Bà Thùy Dung cũng vội chạy theo con gái.

- Thùy Trang, chờ mẹ với.

Bữa tiệc ngon lành, nhưng chẳng có người dự. Bà Phương Lan cắn nhả:

- Trời ơi! Cha con ông làm kiêu gì vậy chứ!

Ông Lập Tân chống chế:

- Chuyện này sao bà đổ lỗi cho tôi được chứ!

- Vậy chứ ông biểu tôi làm sao đây hả?

Bà Thùy Dung quay trở lại lấy sắc tay rồi nói:

- Xin lỗi anh chị tôi phải về thôi.

Bà Phương Lan nắm tay bà năn nỉ:

- Xin chị vui lòng bỏ qua cho. Tôi thật xấu hổ vì không biết dạy con.

Bà Thùy Dung xua tay:

- Không có gì đâu, chị yên tâm đi, con gái tôi nó cũng quá đáng lắm.

Tiếng điện thoại lại reo. Nhưng ông Lập Tân lại nói:

- Điện thoại của chị đấy.

Bà Thùy Dung lắc đầu:

- Điện thoại của anh đấy. Tôi không có mang điện thoại theo.

Bà Phương Lan nhìn chồng tròn mắt ngạc nhiên:

- Điện của ông kìa. Sao tiếng khác vậy?

- Làm như sực nhớ, ông lấy ra nghe:

- Tôi quên. Xin đi nghe! Ông bước xa vài bước để nghe điện thoại:

- Alô!

- Cha hả?

- Con đang ở đâu?

Lớp Thanh cười khanh khách:

- Xong cả chưa cha. Ông gắt lên:

- Cha hỏi con hiện giờ ở đâu về gấp.

Lập Thanh nói nhỏ:

- Người ta chưa về mà!

- Ừ thì chưa!

- Vậy thì con chưa thể lộ diện.

Ông Lập Tân to tiếng:

- Con về nhanh nhé!

Ông cúp máy bà Phương Lan há hốc mồm nhìn chiếc máy trên tay ông. Bà lẳng lẳng tiễn mẹ con bà Thủy Dung về.

Một lát sau bà quay trở vào. Thả người xuống ghế bắt đầu chất vấn ông:

- Ông nói đi! Có phải ông đồng tình để cho con nó bỏ đi không?

Lắc đầu ông Lập Tân chối:

- Làm gì có chuyện đó. Bà tin tôi đi. Thả người quý tử của bà đã phải lòng cô gái khác rồi.

- Hừ, dù nó có yêu thương ai đi chăng nữa thì ít ra nó cũng phải giữ thể diện cho tôi chứ.

Ông lên tiếng bênh vực con trai:

- Nó không thích con Thùy Trang, bà ép con làm gì?

- Chỗ người ta giàu có lại con một nữa. Nó còn muốn gì đây?

Lập Thanh xuất hiện. Anh lên tiếng ngay:

- Chào cha, chào mẹ! Ủa khách về hết rồi hả mẹ?

Nhìn con bà giận dữ đứng lên:

Thằng con mắt dạy, con còn dám hỏi nữa hả?

Lập Thanh cười cười vuốt ve mẹ:

- Kia, sao mẹ lại chửi con như vậy?

- Con còn dám hỏi nữa hả? Nói chuyện Điện thoại với mẹ mà con dùng như người như thế nào hả?

Lập Thanh ngỡ ngác:

- Điện thoại của con, con để quên ở nhà mà:

Bà Phương Lan nhìn con gắt:

- Giờ này mà con còn đùa với mẹ thật hả?

Lập Thanh nhìn cha:

- Cha, điện thoại con đâu?

- Thì cha bỏ túi đây này mím môi nén tức giận bà Phương Lan hét nhìn chồng lại nhìn con:

- Sao hả? Cha con của ông âm thầm gạt tôi à?

Ông gãi gãi đầu:

- Làm gì có.

- Không có thật hả? Vậy lúc này ai nghe điện.

- Thì tôi...

- Hừm? ông đã nói qua mấy những gì?

- Vậy bà nói những gì hả?

Lập Thanh gãi đầu:

- Chuyện này là do con. Cha không có dính vào đâu mẹ ạ!

- Vậy thì con nên giải thích với mẹ đi.

Lập Thanh ngồi xuống anh nói:

- Mẹ đừng ép con. Con với Thùy Trang không hợp nhau đâu.

- Vì vậy con bỏ cả cơm tối để phản đối mẹ và bày ra những việc vừa rồi.

Nhăn mặt Lập Thanh năn nỉ:

- Là do con có lỗi, con xin lỗi mẹ.

Bà Phương Lan đứng lên, từ từ bỏ về phòng mình. Lập Thanh nhìn theo.

- Vậy là sao cha?

Ông Lập Tân cũng lẳng lặng đi theo vợ. Lập Thanh lắc đầu. Anh không hiểu nổi nọ đang làm gì nữa.